

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

14. Forma vxori, castitatis caussâ, ablata. & mariti caussâ restituta.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45686

XIV.

Thom. Cantipr. lib. 2.
Apun. c. 30.
§. 29.

Ad nexum hunc conservandum, etiam miracula Deus ostendit. Nam fuit vxor, quæ, ne alijs, quàm marito, placeret, precibus impetrauit deformitatem; rursusque, ne marito displiceret, diuersis precibus, pristinum nitorem veterisq; formæ gratiam recuperauit. Erat, in Sueuia, nobilis mulier, vultu lucido, & oculos trahente; itaque gratijs omnibus pleno, vt, inter omnes patriæ suæ feminas, longè pulcherrima haberetur. Tantæ venustatis fama multos ciebat spectatores. Multi igitur genere nobiles, & opibus potentes ad eam vndiq; confluebant, visuri vnde vulnerarentur. Quod prudentem feminam non latuit; sed quia pietatis ac honestatis erat amanatissima, ideò vehementer animo affligebatur, ne vel alijs ruinæ occasionem præberet, vel ipsa periclitaretur. Quippe *magno cum periculo custoditur, quod multus placet*. Habebat domi secretum ab alijs sacrum. In illud igitur ingressa, vt aduenarum se, conspectui subduceret, cecidit in genua, vtque oratio diuinis aures tantò citius molliret, etiam lachrymæ ex oculis illius ceciderunt. Calidè itaque flens: *Video mihi, inquit, Christe Iesu, ex carne, qua induisti me, periculum imminere*. Fortiter quidem animum meum fixisti. Sed quis suæ fortitudini fidat, si Dauid, si Salomon, si exercitatissimi athletæ prostrati sunt? Et quamquam ipsa nulla tangar vanitate; tamen flammam sero, & cupidinis ignem alijs iniicio. *Rogo igitur te, misericordissime Pater, & Domine, vt speciem meam in tantam fœditatem commutes, vt se carnis misera turpitudine in horrore potior, quàm pulchritudo fuerit in honore*. Dixit, & habuit, quod petiuit. Ex templo enim niuea frons & roseæ genæ colorem perdidit, statimq; gratiosus ille vultus lepra fœditissima contabuit. Eruperunt vndique turpes pustulæ. Contraxit cutem squamosa scabies. Oculi, qui prius, instar stellarum lucebant, suffuso sanguine, tumuerunt. Nasus gibbosa deformitate contortus est. Os ipsum denique, modestissimis labris compressum antea, nunc morbo laceratum, detestabili rictu hiauit. Dixisses catharma esse, & larvam Auernalem. Maritus sanè illius, ob faciem à facie consueta tam alienam, vxorem in ipsa vxore quæsiuit. Egredienti enim ex oratorio occurrens, ex solo vestium indicio coniecturam faciens,

uens, quæ fuit: Num ipsa, an potius spectrum aliquod esset? Respondente autem illa, se esse illius uxorem, cohorrui, vocataque ad tam triste spectaculum vniuersa familia, clamor & plangens, in tota domo, est exauditus admirantium & interrogantium, quidnam tam subito dominæ accidisset, aut quis ex Charitum quarta quarram fecisset Furiarum? Nec mansit admiratio in illa domo. Manauit rumor ad vicinos, volauit fama ad remotos. Contristati sunt parentes, miserati amici, turbati omnes. Pro se quisque, vt sit, remedium suggerit formæ veteris reducendæ. Citatur & medicus: sed pronunciat, manifestariam esse lepram; curari non posse; metu contagij, extra hominum consortium relegandam. Non satis igitur fuit, vt amitteret gloriam venustatis, etiam domo propria eliminata, & in desertæ cuiusdam casæ angulum est ire iussa. Ibi nimirum satis tuto loco, contra procorum insidias futura. Audijt hoc factum, quidam è D. Dominici familia sacerdos, qui illi à sacris Confessionibus erat. Hic, vt afflictissimam consolaretur, protinus ad illam accurrit: sed longè aliter, quàm metuebat, affectum reperit. Neque enim illa ex casu mœsta fuit, sed, quasi magno beneficio donata, exultauit, Deoque se gratias debere dixit. Tanto maiorem in admirationem raptus sacerdos, tam monstrificæ admirationis, atque inopinati morbi causam quæsiuit. Quam vt intellexit, bona quidem mente ac simplicitate orram, sed in præiudicium matrimonij adhibitam dixit. Quare velut iratus, his eam verbis compellauit. *O miserrima & stultissima mulierum, qua in contumeliam & periculum viri tui opus Dei in te precum instantia destruxisti. Parentesq; & amicos tuos, qui Deum laudauerunt, & venerati sunt in te, ad blasphemandum nunc per tale infortunium coëgisti. Age nunc charissima, insiste precibus ad contrarium gesta rei diuinam misericordiam interpella.* Hæc monuit, & discessit. Illo digressio, pia mulier in lachrymas effusa Deum eiusmodi verbis est allocuta: *Domine Pater & Dominator vita mea, vt liberiore mente, & puriore spiritu seruire tibi, hoc in me flagellum lepræ, à tua bonitate fidei precibus expetui. Sed quia audio à Patre meo spirituali, cui me tota deuotione commisi, contra salutem meam, hoc à te omnium Domino petuisse, rogo te, per*

Xxx 2

tuam

Pfal. 144. 19.

tuam benignissimam charitatem, ut in me tuum plasma restitueres, secundum quod tunc placuit optima voluntati. Quam verè Propheta dixit: *Voluntatem timentium se faciet?* Vix in hunc modum precata est, & iam annuit illi Deus. Quam citò enim priùs ex formosa facta fuerat deformis, tam citò deformitatem iterum deposuit, quasi penes ipsam esset, vultum coloremq; mutare. Claruit enim cutis, rubuerunt genæ, frons pristinum candorem recepit; neque vllum in tota facie vestigium macula remansit. Restituta sibi, ingenti gaudio, à marito excepta est; haud aliter quàm si è tumulo rediuiua domum rediisset. Fuit, eo die, familiaris triumphale festum; quod de domo in domum, atque de vicinia in viciniam est propagatum, fama volante. Gratulabantur amici, gestiebant cognati, patria applaudebat: omnes inclytam Christi pietatem laudauerunt, qui prodigio effecit, ne matrimonium aut illecebrâ violaretur, aut à marito vxor, ob morbum, separaretur. Quanquam & illud, in restau-rato hoc coniugio, est siue ænigma, siue sacramentum, quòd Christus & ipse siue animam, siue Ecclesiam, tanquam sponsam, mundam esse velit; *Sicut Ecclesia subiecta est Christo, ita & mulieres viris suis in omnibus.* Ob quam rem meritò Apostolus ait: *Vir, diligite vxores vestras, sicut & Christus dilexit Ecclesiam, & seipsum tradidit pro ea, ut illam sanctificaret, mundans lauacro aqua in verbo vite, ut exhiberet ipse sibi gloriosam Ecclesiam, non habentem maculam, aut rugam, aut aliquid huiusmodi, sed ut sit sancta & immaculata. Ita & viri debent diligere vxores suas, ut eorum pura sua.*

Eph. 1. 5. 24.

XV.

Quo loco multa à coniugibus ad Christum & Ecclesiam; atque hinc rursus ad coniuges trahuntur. 1. Quemadmodum viri volunt vxores habere non foedas, non leprosas, sed immaculatas; ita Christus vult habere Ecclesiam *macula aut ruga carentem.* 2. Sicut *Christus dilexit Ecclesiam, & seipsum tradidit pro ea, ut illam sanctificaret, mundans lauacro, in verbo vite,* seu per sacram & viuificam verborum baptismi formam; ita & mariti debent, sua sancta conuersatione, vxores ab omni leuitate, dicacitate, superbia alijsque muliebribus vitijs, emundare, ut *sint sine macula.* 3. *Ne quis autem nimium, in hac vita, exigi-
puer,*